1. ספר במדבר פרק ו' ז'

כב וידבר יהוה אל־משה לאמר: דבר אל־אהרן ואל־בניו לאמר כה
כג תברכו את־בני ישראל אמור להם: יברכך יהוה
כד כה וישמרך: יאר יהוה פניו אליך ויחנך: ישא
כו יהוה פניו אליך וישם לך שלום: ושמו את־שמי
כז ז א על־בני ישראל ואני אברכם: ויהי ביום כלות משה
להקים את־המשכן וימשח אתו ויקדש אתו ואת־כל־כליו
ב ואת־המזבח ואת־כל־כליו וימשחם ויקדש אתם: ויקריבו
נשיאי ישראל ראשי בית אבתם הם נשיאי המטת הם
ג העמדים על־הפקדים: ויביאו את־קרבנם לפני יהוה שש־
עגלת צב ושני־עשר בקר עגלה על־שני הנשאים ושור
ד לאחד ויקריבו אותם לפני המשכן: ויאמר יהוה אל־משה
ה לאמר: קח מאתם והיו לעבד את־עבדת אהל מועד ונתתה
ו אותם אל־הלוים איש כפי עבדתו: ויקח משה את־העגלת
ז ואת־הבקר ויתן אותם אל־הלוים: את ׀ שתי העגלות ואת
ח ארבעת הבקר נתן לבני גרשון כפי עבדתם: ואת ׀ ארבע
העגלת ואת שמנת הבקר נתן לבני מררי כפי עבדתם ביד
ט איתמר בן־אהרן הכהן: ולבני קהת לא נתן כי־עבדת הקדש
י עלהם בכתף ישאו: ויקריבו הנשאים את חנכת המזבח ביום
המשח אתו ויקריבו הנשאים את־קרבנם לפני המזבח: ויאמר
יא יהוה אל־משה נשיא אחד ליום נשיא אחד ליום יקריבו
יב את־קרבנם לחנכת המזבח: ויהי המקריב ביום
הראשון את־קרבנו נחשון בן־עמינדב למטה יהודה:

3. ברייתא ר' ישמעאל

רבי ישמעאל אומר בשלש עשרה מדות התורה נדרשת

• • •

(יג) ושני כתובים המכחישים זה את זה, עד שיבא הכתוב השלישי ויכריע ביניהם:

יהודה בן תימא אומר הוי עז כנמר, וקל כנשר, ורץ כצבי, וגבור כארי, לעשות רצון אביך שבשמים: הוא היה אומר עז פנים לגיהנם, ובשת פנים לגן עדן:

יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו שיבנה בית המקדש במהרה בימינו ותן חלקנו בתורתך לעשות רצונך בלבב שלם:

8. בן איש חי ח' [illegible]

[illegible] והמכבדה במלבושים נאים יותר מגופו, והמדריך בניו ובנותיו בדרך ישרה, דהיינו שלא יכביד עליהם עד שיהיו בועטים בו, אלא תהיה שמאל דוחה וימין מקרבת, וזו היא דרך ישרה שיסור לו השלום.

5. מסכת סוטה דף יא

ס"א רבי עקיבא

בשכר דריש *רב עוירא בשכר נשים צדקניות שהיו באותו הדור נגאלו ישראל ממצרים *בשעה שהולכות לשאוב מים הקב"ה מזמן להם דגים קטנים בכדיהן ושואבות מחצה מים ומחצה דגים ובאות ושופתות שתי קדירות אחת של חמין ואחת של דגים ומוליכות אצל בעליהן לשדה ומרחיצות אותן וסכות אותן ומאכילות אותן ומשקות אותן

4. מדרש רבה ויקרא ט' ט'

טו
יז ר' מאיר הוה יתיב
ודריש בלילי שבתא. הוה תמן חדא איתתא יציבא ושמעא
ליה תנתא מדרשא. אמתינת עד דיחסל ממדרש. אזלה
לביתה. אשכחא בוציצא טפי. אמר לה בעלה אן הוית.
אמרה ליה אנא יתיבא ושמעה קליא דרושא. אמר לה כן
וכן, לא אעילת להכא עד דאזלת ורוקת באנפי דרושא.
יתיבא שבתא קמייתא תנינא ותליתא. אמרון לה מגירתא כדו
אתון צהיכין, אתינן עמך לגבי דדרושא. כיון דחמי יתהון
ר"מ צפה ברוח הקדש, אמר אית מנכון איתתא דחכימא
למלחש בעינא. אמרון לה מגירתא כדו את אזלת ורוקת
באנפיה ותשרי לבעלך. כיון
דיתבא קמיה אידחילת מניה.
אמרה ליה רבי לית אנא חכימא
למלחש עינא. אמר לה אפלו הכי
רוקי באנפי שבע זימנין ואנא
מנשים. עבדה הכין. אמר לה
איזילי, אמרי לבעלך את אמרת חדא זימנא ואנא רקית שבע
זימנין. אמרו לו תלמידיו רבי כך מבזין את התורה, לא הוה
לך למימר לחד מינן למלחש לך. אמר להו לא דיו למאיר
להיות שוה לקונו, דתני ר' ישמעאל גדול שלום ששם
הגדול שנכתב בקדשה אמר הקדוש ברוך הוא ימחה על
המים בשביל להטיל שלום בין איש לאשתו.

2. ספר הושע פרק ב'-ג'

טז לכן הנה אנכי מפתיה והלכתיה
המדבר ודברתי על־לבה: ונתתי לה את־כרמיה משם
יז ואת־עמק עכור לפתח תקוה וענתה שמה כימי נעוריה
וכיום עלותה מארץ־מצרים: והיה ביום־
יח ההוא נאם־יהוה תקראי אישי ולא־תקראי־לי עוד בעלי:
יט והסרתי את־שמות הבעלים מפיה ולא־יזכרו עוד בשמם:
כ וכרתי להם ברית ביום ההוא עם־חית השדה ועם־עוף
השמים ורמש האדמה וקשת וחרב ומלחמה אשבור מן־
כא הארץ והשכבתים לבטח: וארשתיך לי לעולם וארשתיך
כב לי בצדק ובמשפט ובחסד וברחמים: וארשתיך לי באמונה
כג וידעת את־יהוה: והיה ׀ ביום ההוא אענה
נאם־יהוה אענה את־השמים והם יענו את־הארץ:
כד והארץ תענה את־הדגן ואת־התירוש ואת־היצהר
כה והם יענו את־יזרעאל: וזרעתיה לי בארץ ורחמתי את־
לא רחמה ואמרתי ללא־עמי עמי־אתה והוא יאמר
ג א אלהי: ויאמר יהוה אלי עוד לך אהב־אשה
אהבת רע ומנאפת כאהבת יהוה את־בני ישראל והם
ב פנים אל־אלהים אחרים ואהבי אשישי ענבים: ואכרה
לי בחמשה עשר כסף וחמר שערים ולתך שערים:
ג ואמר אליה ימים רבים תשבי לי לא תזני ולא תהיי
ד לאיש וגם־אני אליך: כי ׀ ימים רבים ישבו בני ישראל
אין מלך ואין שר ואין זבח ואין מצבה ואין אפוד
ה ותרפים: אחר ישבו בני ישראל ובקשו את־יהוה אלהיהם
ואת דויד מלכם ופחדו אל־יהוה ואל־טובו באחרית
הימים:

דף יב

וילך איש מבית
לוי להיכן הלך אמר רב יהודה בר זבינא שהלך בעצת בתו תנא עמרם
גדול הדור היה כיון (שראה שאמר) פרעה הרשע כל הבן הילוד היאורה
תשליכוהו אמר לשוא אנו עמלין עמד וגירש את אשתו עמדו כולן וגירשו
את נשותיהן אמרה לו בתו אבא קשה גזירתך יותר משל פרעה שפרעה לא
גזר אלא על הזכרים ואתה גזרת על הזכרים ועל הנקיבות פרעה לא גזר
אלא בעוה"ז ואתה בעוה"ז ולעוה"ב פרעה הרשע ספק מתקיימת גזירתו ספק
אינה מתקיימת אתה צדיק בודאי שגזירתך מתקיימת שנאמר *ותגזר אומר
ויקם לך עמד והחזיר את אשתו עמדו כולן והחזירו את נשותיהן ויקח *

6. רש"י שמות לח

(ח) במראת הצבאת. בנות ישראל היו בידן מראות שרואות בהן כשהן מתקשטות ואף אותן לא עכבו מלהביא לנדבת המשכן והיה מואס משה בהן מפני שעשויים ליצר הרע, א"ל הקב"ה קבל, כי אלו חביבין עלי מן הכל שעל ידיהם העמידו הנשים צבאות רבות במצרים, כשהיו בעליהם יגעים בעבודת פרך היו הולכות ומוליכות להם מאכל ומשתה ומאכילות אותם ונוטלות המראות וכל אחת רואה עצמה עם בעלה במראה ומשדלתו בדברים לומר אני נאה ממך ומתוך כך מביאות לבעליהן לידי תאוה ונזקקות להם ומתעברות ויולדות שם שנאמר (שיר השירים ח) תחת התפוח עוררתיך וזהו שנאמר במראות הצובאות ונעשה הכיור מהם שהוא לשום שלום בין איש לאשתו להשקות ממים שבתוכו למי שקנא לה בעלה ונסתרה. ותדע לך שהן המראות ממש שהרי נאמר ונחשת התנופה שבעים ככר וגו' ויעש בה וגו' וכיור וכנו

7. רמב"ם הל' מלכים פ"ז, ט"ו

טו. מי האיש הירא ורך הלבב [ג] כמשמעו. שאין בלבו כח לעמוד בקשרי המלחמה. ומאחר שיכנס בקשרי המלחמה ישען על מקוה ישראל ומושיעו בעת צרה וידע שעל יחוד השם הוא עושה מלחמה וישים נפשו בכפו ולא יירא ולא יפחד ולא יחשוב לא באשתו ולא בבניו אלא ימחה זכרונם מלבו ויפנה מכל דבר למלחמה. וכל המתחיל לחשוב ולהרהר במלחמה ומבהיל עצמו עובר בלא תעשה. שנאמר אל ירך לבבכם אל תיראו ואל תחפזו ואל תערצו מפניהם. ולא עוד אלא שכל דמי ישראל תלויין בצוארו. ואם לא נצח ולא עשה מלחמה בכל לבו ובכל נפשו. הרי זה כמי ששפך דמי הכל. שנאמר ולא ימס את לבב אחיו כלבבו. והרי מפורש בקבלה ארור עושה מלאכת ה' רמיה וארור מונע חרבו מדם. וכל הנלחם בכל לבו בלא פחד ותהיה כוונתו לקדש את השם בלבד. מובטח לו שלא ימצא נזק ולא תגיעהו רעה. ויבנה לו בית נכון בישראל ויזכה לו ולבניו עד עולם ויזכה לחיי העולם הבא. שנאמר כי עשה יעשה ה' לאדוני בית נאמן כי מלחמות ה' אדוני נלחם ורעה לא תמצא בך וגו' והיתה נפש אדוני צרורה בצרור החיים את ה' אלהיך:

9.

מין
הגאולה
"ישראל וכו'
יחד..." כו

אורות ישראל א' ג'

... העולם הולך ותועה בנתיבותיו, אבל מבקש הוא את האמון האלהי, את הנתיב של אור החיים, ובא יבא האור, והתכן בבנין משפחתי בין ד' אל־העולם ובין כל מעשיו יופיע על־ידי התגלות אמונת־אמון, אשר בישראל מאז היא אצורה, „וארשתיך לי לעולם, וארשתיך לי בצדק ובמשפט, בחסד וברחמים, וארשתיך לי באמונה וידעת את ד'". האמון המשפחתי בהבנתו ובשכלולו יסוב ויעבור את כל גבוליו וימצא את משקלו הנכון בכל הערכים היחוסיים, ימצא את מעמדו הישר הבלתי־מעול בין איש לאיש, בין שכיר לשוכרו, בין עובד לנותן־עבודה, בין חכמי הידות לעמלי כפים, בין עמים רבים, בין יושבי אקלימים ומדינות שונות, בין ההביעות הבשריות לתביעות הנשמתיות אשר לאדם, בין האדם ובין כל היצור, בין חיי שעה לחיי עולם, בין הכל אל הכל. האמונה הפנימית, היודעת את כבודה, את אשרה וגבורתה המדושנה עונג פנימי, המכירה שהיא בכל מועלת, שהיא מחלקה במדה ובמשקל של צדק ויושר, אור וחיים, לכל המון יצורים לאין תכלית, על־פי סדר וערך של יחושים נאמנים, דרוכים ברוח שלום ואמת, אמונת עולמים זו תהיה תפארת הכל,

„עטרת תפארת ביד ד'",

„אשת חיל עטרת בעלה".

... אי־אפשר לאדם להפרד מדבקות האלהית, ואי־אפשר לכנסת ישראל להפרד מצור ישעה אור ד' אלהי ישראל. אבל אי־האפשרות הזאת, ההולכת ומופיעה בכל הדורות, יש בה הכרח טבעי, שאיננו נותן מקום לבהירות הדעת לגלות את פעולתה. על כן באים ימים שתרדמה נופלת על האדם, והפרצופים ננסרים זה מזה, עד שהפירוד הגמור נעשה אפשרי, ובכללות התרדמה במקום צלע מחוברת, חיבור טבעי, גב לגב, עומדת תפארת אדם ככליל הדרה, שהבחירה השכלית מכרת לומר „זאת הפעם עצם מעצמי ובשר מבשרי", והעולם מתכונן בהופעת חיים ותולדות קיימות עדי עד. האפשרויות לדבר „גבוהה גבוהה", על דבר שמד, על דבר כפירה, על דבר פירודים מוחלטים, הן תולדותיה של הנסירה, המביאה לידי ההתאחדות הגמורה, הצורית החפשית, „כמשוש חתן על כלה ישיש עליך אלהיך". החזיון מתגלה ביחושה של התורה אל האומה, שהחיבור הטבעי הולך ומתפרד ע"י הנסירה התרדמית, וגמר הנסירה הוא תוכן הבנין, המביא לאחדות משוכללת, ותורה חוזרת ללומדיה, וכל כגיד למודי ד' ורב שלום בניך.